

Arrest

nr. 173422 van 22 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2016 heeft ingediend bij aangetekende zending om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2016 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Peter J.P. Lips, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Souad BOUMAHDI, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 13 juli 2016 geïnterpelleerd door de luchthavenpolitie toen hij uit Istanboel toekwam op de luchthaven van Charleroi.

1.2. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) treft op 13 juli 2016 een beslissing tot terughrijving (bijlage 11).

1.3. Verzoeker dient op 26 juli 2016 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.4. Op 26 juli 2016 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot binnenkomstweigering met terughrijving – asielzoeker genomen (bijlage 11ter).

1.5. Op 8 augustus 2016 doet verzoeker afstand van zijn eerste asielaanvraag. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt op 10 augustus 2016 de afstand van de asielaanvraag vast.

1.6. Op 10 augustus 2016 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Deze asielaanvraag wordt op 12 augustus 2016 overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.7. Op 10 augustus 2016 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot binnenkomstweigering met terughrijving – asielzoeker genomen (bijlage 11ter). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op dezelfde dag. Dit vormt de bestreden beslissing.

1.8. Verzoeker doet op 18 augustus 2016 afstand van zijn tweede asielaanvraag.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de

door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 1 van het protocol nr. 7 bij het EVRM, van de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, eerste lid, 7 en 62 van de vreemdelingenwet lid, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“De bestreden beslissing schendt de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot aan mishandeling en (indirect) refoulement en het ontnemen van haar recht op verblijf ingevolge haar asielaanvraag in Italië (zie stuk nr. 3) terwijl zij een effectief rechtsmiddel om zich daartegen te beschermen wordt ontnomen.

Verwerende partij heeft verzoekende partij niet gehoord waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie uit te leggen in het bijzonder de originele Italiaanse asielbeslissing die haar verblijfsrecht ontleent neer te leggen.

Dit blijkt uit de tekst van de bestreden beslissing die luidt:

(...)

Deze motivering gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoekende partij een asielaanvraag indiende en het feit dat verzoekende partij een originele Italiaanse asielbeslissing in handen heeft die haar op grond van artikel 5, al. 6 van de Italiaanse Vreemdelingenwet de nationale bescherming en het verblijfsrecht in Italië verlenen (zie stuk nr. 3, p. 2).

Het feit dat verzoekende partij op 8 augustus 2016 afstand deed van haar asielaanvraag heeft geen invloed op de tweede voormelde reden van verblijfsrecht op Italiaans grondgebied of het respect dat verwerende partij moet verlenen aan deze Italiaanse beslissing.

In casu heeft alle documenten in haar bezit waarop haar verklaringen steunen.

Het verblijfsrecht in Italië werd verleend op grond van artikel 5, al 6 van de Italiaanse Vreemdelingenwet. De documenten waarmee verzoekende partij reisde en door verwerende partij werden in beslag genomen kunnen vals of niet vals zijn met in het geval dat de documenten vals worden bevonden strafrechtelijke sancties tot gevolg maar deze schuldvraag is irrelevant voor de beoordeling van de bestreden beslissing omdat deze reis- en identiteitsdocumenten van na de toekenning van de Italiaanse nationale bescherming en het verblijfsrecht in Italië dateren en daarmee geen invloed kunnen hebben gehad op de beslissing van 19 december 2011 tot toekenning van de Italiaanse nationale bescherming en het verblijfsrecht in Italië als lidstaat van de Europese Unie en Schengenland (zie stuk nr. 3).

De asielaanvraag verplicht verwerende partij in haar pc te kijken of verzoekende partij in geen andere lidstaat een asiel heeft lopen en zal bij controle vaststellen dat dit wel zo is: verzoekende partij heeft een asielaanvraag in 2011 in Italië ingediend met verblijfsrecht tot gevolg (zie stuk nr. 3). Zij diende daarom bij toepassing van de Dublin III-reglementering aan Italië te verzoeken om verzoekende partij terug te nemen.

Indien verwerende partij soeverein beslist om de Dublin III-reglementering niet toe te passen dan moet zij nog steeds rekening houden met het verbod op refoulement.

Verzoekende partij moet in elk geval nagaan of haar beslissing de meer voordelige internationale bepalingen die haar beschermen tegen het reële risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling in het land van vertrek en wanneer het land van vertrek niet het land van herkomst van verzoekende partij is of bij terugbrenging geen indirect refoulement bestaat.

Verwerende partij diende rekening te houden met voormelde soevereine Italiaanse beslissing van 19 december 2011 waaraan zij geen afbreuk kan doen en waaraan zij bij gebrek van een nieuwe en andersluidende beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen hierover over deze punten van internationale bescherming of een advies in de zin van artikel 57/6, al. 1, 9° tot en met 14° van voormelde Wet van 15 december 1980 waarvoor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen exclusief bevoegd is een positief gevolg dient te geven.

In casu bevat de bestreden beslissing geen enkel motief dienaangaande hierover terwijl verwerende partij weet dat verzoekende partij een asielaanvraag indiende ("beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving - asielzoeker") waarbij de Italiaanse beslissing van 19 december 2011 werd neergelegd. Evenmin geeft de bestreden beslissing aan of dit werd onderzocht en verzoekende partij daaromtrent werd gehoord. De bestreden beslissing blijft hierover obscuur en laat verwerende partij niet toe zich terdege verdedigen.

Schending van de rechten van verdediging.

Daarenboven heeft het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wat haar onderscheiden bevoegdheid betreft de asielaanvraag van verzoekende partij niet onderzocht.

Daartegenover staat de toekenning van de Italiaanse nationale bescherming met verblijfsrecht op motieven vergelijkbaar met het advies van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de zin van artikel 57/6, al. 1, 9° tot en met 14° van voormelde Wet van 15 december 1980.

Verwerende partij heeft hierdoor kennelijk geen weet of artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 wordt geschonden terwijl zij wettelijk verboden is om hier zelf over te oordelen en kan daarom niet met kennis van zaken de bestreden beslissing nemen.

Verwerende partij heeft ook niet onderzocht of de schending van de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 dreigt. Ter zake ontbreekt elk motief.

Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, wanneer de vreemdeling het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (artikel 3, al. 1, 2° van voormelde Wet van 15 december 1980). Dit betekent dat verwerende partij geen gebonden bevoegdheid heeft zoals blijkt uit het woord "kan" in de wettekst (art. 3, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980) waardoor zij haar keuze van beoordeling meer dan met een verwijzing naar een rechtsgrond moet motiveren.

Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen: zo beslisten de Raad van State en uw Raad dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming

van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; R.v.V. nr. 118.89 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014).

Wanneer verwerende partij een beslissing neemt die verzoekende partij rechtstreeks en persoonlijk schaadt dan moet zij haar beslissing motiveren na verzoekende partij te hebben gehoord.

Verwerende partij moet dus motiveren waarom zij meent dat de meer voordelige internationale verdragsbepalingen artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd in samenhang gelezen met artikel 1 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens zoals gewijzigd van 4 november 1950 en de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 niet geschonden worden.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij zorgvuldigheidshalve een onderzoek heeft gevoerd of haar bestreden beslissing geen aanleiding geeft tot de schending van het verbod op mishandeling en het verbod op refoulement.

Bij gebreke schendt zij deze absolute verplichting voortvloeiend uit voormelde internationale rechtsartikelen om na te gaan of haar bestreden beslissing conform het internationaal recht is.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op refoulement.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing noodzakelijk maken.

Schending van de artikelen 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 1 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens zoals gewijzigd van 4 november 1950. Verwerende partij had bijgevolg verzoekende partij moeten horen om tot een juiste feitenvinding te kunnen komen en ten einde voormelde schendingen te voorkomen.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Daitime en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om haar vrees voor een blootstelling aan een reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling te kunnen staven en toelichten (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

Verwerende partij heeft als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang tot alle relevante informatie zodat niets haar onderzoek en plicht daartoe belemmert.

Schending van de hoorplicht.

In voormelde omstandigheden nam verwerende partij kennelijk een bestreden beslissing zonder kennis van zaken.

Door dit niet te onderzoeken handelt verwerende partij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Door de uitvoering van de bestreden beslissing verliest verzoekende partij haar recht op een effectief beroep in de zin van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 waardoor zij bloot komt te staan aan het reële risico op onmenselijke behandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 wat leidt tot de schending van het non-refoulementbeginsel in de zin van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals hierna wordt aangetoond.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden geschorst.

Artikel 72, § 1, al. 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 verwijst naar artikel 52/3, § 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 dat op haar beurt verwijst naar artikel 7 van dezelfde wet. Verwerende partij dient daarom één van de gronden van voormeld artikel 7 in haar bestreden beslissing uitdrukkelijk te vermelden wat zij niet doet.

Door naar artikel 3 van voormelde Wet van 15 december 2014 te verwijzen en te hernemen heeft verwerende partij haar bestreden beslissing niet naar rechtsgrond gemotiveerd (a simili R.v.V. 125.258 van 6 juni 2014, R.v.V. 125.259 van 6 juni 2014).

Verder ontbreekt elke pertinent motief dat aantoonst dat de bestreden beslissing het verbod op de schending van de voormelde artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 en 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 niet schendt waardoor verzoekende partij bovendien niet weet waartegen zij zich moet verdedigen.

Schending van de motiveringsplicht.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij.

Verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen na te leven.

Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnorm artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 niet wijzigen of inperken.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoekspllicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Schending van artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de ingeroepen hogere rechtsnormen die via de formulering van een verbod een positieve onderzoeksverplichting op de schouders van verwerende partij legt en van de zorgvuldigheidspllicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen en bestaan er ernstige middelen om de bestreden beslissing te vernietigen.

§. Bij uitvoering van de bestreden beslissing oordeelt uw Raad volgens vaste rechtspraak dat verzoekende partij haar belang verliest en het onderhavig beroep moet worden verworpen.

Zonder onmiddellijke schorsing van de bestreden beslissing beschikt verzoekende partij kennelijk niet langer over een effectief beroep.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden geschorst.

§. Voorgaande middelen zijn voldoende ernstig om prima facie te kunnen oordelen dat de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden geschorst."

2.2.2.3. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van het artikel 1 van Protocol nr. 7 bij het EVRM aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

2.2.2.4. Waar verzoeker de schending inroept van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196 182; RvS 4 april 2007, nr. 169 748).

2.2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.2.2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.2.2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...).”

2.2.2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aankomst vanuit Istanboel een Afghaans paspoort voorlegde, een Italiaanse identiteitskaart en een Italiaanse verblijfskaart.

Ter gelegenheid van zijn interpellatie door de luchthavenpolitie op 13 juli 2016 wordt vastgesteld dat het voorgelegde Afghaans paspoort is vervalst aangezien een fotoverwisseling heeft plaats gevonden. De inspecteur besluit dat de Italiaanse verblijfskaart frauduleus werd bekomen op basis van het vervalste Afghaanse paspoort. De Italiaanse identiteitskaart blijkt dan weer totaal vals te zijn.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat op 13 juli 2016 de SIS-databank werd geconsulteerd en dat verzoeker door Noorwegen op 12 januari 2016 geseind werd in deze databank als “permanent” “ontoelaatbaar” op het Schengengrondgebied, met name dat hem toegang en verblijf op het Schengengrondgebied moet worden geweigerd. Als reden voor de seining delen de Noorse overheden (Sirene Noorwegen) mee dat verzoeker tot 120 dagen gevangenisstraf werd veroordeeld wegens bezit van verdovende middelen en omwille van een illegaal verblijf in Noorwegen. Uit de SIS-databank blijkt ook dat verzoeker door Italië werd geseind als “ontoelaatbaar” tot 9 maart 2019. De Italiaanse overheden (Sirene Italië) delen op 13 juli 2016 mee dat een uitzettingsmaatregel werd getroffen ten aanzien van verzoeker op 13 januari 2016 wegens redenen van openbare orde. Tevens worden de Belgische overheden gevraagd om de Italiaanse verblijfskaart over te maken omdat het verblijfsrecht van verzoeker in Italië op 16 januari 2016 werd ingetrokken. Er wordt nadrukkelijk meegedeeld dat de Italiaanse verblijfskaart niet geldig is. Bij verhoor op 13 juli 2016 door de luchtvaarpolitie verklaart verzoeker afkomstig te zijn van een Italiaans vluchtelingenkamp en België te willen bezoeken omwille van toeristische redenen. Uit het onderzoek van het voorgelegde vervalste Afghaanse paspoort blijkt echter dat verzoeker op 11 juli 2016 vanuit Kaboel, Afghanistan is vertrokken en een vlucht heeft genomen naar Dubai waarnaar hij vervolgens naar Istanboel is gevlogen en tenslotte in België is aangekomen. Verzoeker antwoordt ontkennend op de vraag of er redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land. Een verslag van deze verhoren en dit onderzoek is terug te vinden in het administratief dossier.

2.2.2.10. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen: *“In het bezit van een vals/nagemaakt/vervals reisdocument” “Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning” “In het bezit van een vals/nagemaakt/vervals visum of een valse/nagemaakte/vervalste verblijfsvergunning”*. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel

nergens ingaat op de concrete overwegingen uit de beslissing waardoor de beslissing om verzoeker de toegang te weigeren en terug te drijven *prima facie* zeker niet kennelijk onredelijk overkomt.

2.2.2.11. Verzoeker betoogt dat hij een Italiaans verblijfsrecht heeft waaraan de verwerende partij respect had moeten verlenen en voegt een, volgens hem, originele Italiaanse asielbeslissing van 19 december 2011 toe aan zijn verzoekschrift die hem op grond van de Italiaanse vreemdelingenwet een nationale bescherming en verblijfsrecht verleent. Verzoeker stelt dat de schuldvraag, met name of de documenten vals of niet vals zijn, irrelevant is omdat deze documenten dateren van na de toekenning van de Italiaanse nationale bescherming en het verblijfsrecht. Verzoeker wijst erop dat hij een asielaanvraag heeft ingediend in België hetgeen de verwerende partij had moeten verplichten om na te gaan of hij niet elders asiel heeft gevraagd. Indien de verwerende partij dit had gedaan, dan had zij kunnen vaststellen dat hij in 2011 in Italië asiel heeft aangevraagd met een verblijfsrecht tot gevolg. Met toepassing van de Dublin III-verordening had verwerende partij aan Italië moeten verzoeken om hem terug te nemen omwille van het verblijfsrecht dat hem daar werd verleend.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat krachtens artikel 3 van de vreemdelingenwet de Belgische met de grenscontrole belaste overheden bevoegd zijn om te verifiëren of een vreemdeling voldoet aan de gestelde binnenkomstvoorwaarden en dus in het bezit is van geldige binnenkomstdocumenten. De Belgische met grenscontrole belaste overheden zijn bevoegd om te oordelen of een binnenkomstdocument al dan niet vals is. In casu werd vastgesteld dat het voorgelegde Afghaans paspoort vervalst is, dat de Italiaanse verblijfskaart frauduleus werd bekomen en dat de Italiaanse identiteitskaart totaal vals is. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Uit het administratief dossier blijkt dat een Eurodac consultatie heeft plaats gevonden die aangaf dat verzoeker in 2011 asiel heeft gevraagd in Italië. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat contact werd opgenomen met de Italiaanse overheden nadat uit consultatie van de SIS-databank bleek dat hij door Italië werd geseind als “ontoelaatbaar” tot 9 maart 2019. Uit het administratief dossier blijkt dat de Italiaanse overheden op 13 juli 2016 hebben meegedeeld dat ten aanzien van verzoeker een uitzettingsmaatregel werd getroffen 13 januari 2016 wegens redenen van openbare orde. Er wordt toegelicht dat het verblijfsrecht van verzoeker in Italië op 16 januari 2016 werd ingetrokken en er wordt benadrukt dat de voorgelegde Italiaanse verblijfskaart niet geldig is. Voorts bleek uit de SIS-databank dat verzoeker op 12 januari 2016 door Noorwegen als permanent ontoelaatbaar werd geseind, eveneens om redenen van openbare orde als omwille van illegaal verblijf.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, stelt de raadsman van verzoeker niet op de hoogte te zijn van deze feiten en deze ook niet te betwisten. Gevraagd naar wat verzoekers belang dan nog is bij dit middelonderdeel stelt de raadsman zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Aangezien uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker niet langer over een verblijfsrecht beschikt in Italië, hetgeen niet wordt betwist, stelt de Raad, bij gebrek aan enige toelichting, vast dat verzoeker niet van een actueel belang doet gelden bij dit middelonderdeel. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.2.2.12. In zijn middel poneert verzoeker dat in de beslissing wordt voorbijgegaan aan het feit dat hij op 10 augustus 2016 een tweede asielaanvraag indiende. Nochtans blijkt zelfs uit de titel van de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11*ter*) dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat impliciet rekening werd gehouden met de hangende asielaanvraag waar wordt gesteld: *“Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt”*. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker op 18 augustus 2016 uitdrukkelijk afstand deed van deze tweede asielaanvraag, nadat hij eerder op 8 augustus 2016 ook al afstand deed van zijn eerste asielaanvraag van 26 juli 2016, zodat hij ook niet langer doet blijken van een belang bij dit middelonderdeel.

2.2.2.13. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet zou zijn gehoord, kan hij onmogelijk worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat hij ter gelegenheid van zijn interpellatie door een inspecteur van de luchtvaartpolitie op 13 juli 2016 wel degelijk werd gehoord. Hierboven werd de op grond van dit gehoor ingewonnen informatie trouwens uitvoerig weergegeven (zie 2.2.3.2.9.). Inzoverre dit betoog verband houdt met de bewering dat hij een Italiaanse verblijfsrecht heeft, heeft verzoeker geen belang bij dit betoog nu blijkt dat zijn Italiaanse verblijfsrecht werd ingetrokken. Verder blijkt dat verzoeker tevens werd gehoord in het kader van zijn eerste asielaanvraag van 26 juli 2016 waarbij hij de

mogelijkheid had de vragenlijst voor de Commissaris-generaal in te vullen. Evenwel blijkt dat hij op 8 augustus 2016 afstand deed van deze eerste asielaanvraag.

2.2.2.14. Artikel 3 van het EVRM is identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96). Dit non-refoulement beginsel is tevens vervat in artikel 19 van het Handvest.

Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich volstaan niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *"concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen"* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

2.2.2.15. Verzoeker houdt voor dat de beslissing geen motieven bevat over een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, met name een risico op (indirecte) refoulement, hoewel hij de Italiaanse asielbeslissing van 19 december 2011 heeft voorgelegd, en dat de verwerende partij bij gebrek aan een beslissing van de Commissaris-generaal over internationale bescherming zoals voorzien in artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of bij gebrek aan een advies over het risico op refoulement zoals voorzien in artikel 57/6, eerste lid, 9° en 14° van de vreemdelingenwet, een positief gevolg diende te geven aan de Italiaanse beslissing van 19 december waarbij hem nationale bescherming werd verleend. Hij stelt verder dat de Italiaanse nationale bescherming overeenkomt met het advies dat de Commissaris-generaal verleent over het risico op refoulement zoals in de vreemdelingenwet voorzien.

De Raad wijst er echter op dat het aan verzoeker toekomt om op het gepaste tijdstip deze elementen mee te delen, maar dat hij volstrekt in gebreke is gebleven. Verzoeker antwoordde op 13 juli 2016 immers ontkennend op de vraag of er redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land.

Bovendien bleek uit het onderzoek van het voorgelegde Afghaanse paspoort door de luchthavenpolitie dat verzoeker nog recent in zijn land van herkomst, Afghanistan, verbleef waaruit hij is vertrokken op 11 juli 2016. Verzoeker diende pas op 26 juli 2016 een asielaanvraag in doch deed op 8 augustus 2016 hier afstand van zodat hij niet langer te kennen gaf een terugkeer naar Afghanistan te vrezen omwille van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verder gaat verzoeker aan voorbij dat de Italiaanse overheden inmiddels hadden laten weten dat hij SIS-geseind is, dat ten aanzien van verzoeker een uitzettingsmaatregel werd getroffen op 13 januari 2016 wegens redenen van openbare orde, dat zijn verblijfsrecht in Italië op 16 januari 2016 werd ingetrokken waarbij werd benadrukt dat de voorgelegde Italiaanse verblijfskaart niet geldig is.

De tweede asielaanvraag van 10 augustus 2016 werd weliswaar op datum van de bestreden beslissing nog niet onderzocht, maar verzoeker toont niet aan dat er tot tenuitvoerlegging van de beslissing zou worden overgegaan alvorens dit onderzoek is afgerond, waardoor er geen sprake is van een schending van het non-refoulement-beginsel.

Aangezien er in het dossier van verzoeker tot op het ogenblik van zijn tweede asielaanvraag van 10 augustus 2016 geen enkele indicatie bestond dat een beslissing tot terughouding niet conform zou zijn aan internationale bepalingen, kan verzoeker niet dienstig verwachten dat hieromtrent in de bestreden beslissing zou worden gemotiveerd.

Tenslotte stelt de Raad op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat uit het voorgelegde Afghaanse paspoort blijkt dat verzoeker op 13 december 2015 uit Italië vertrok en op 14 december 2015 aankwam in Kaboel, Afghanistan. Uit de vragenlijst die verzoeker invulde naar aanleiding van zijn asielaanvraag blijkt dat verzoeker zo'n 9 maanden geleden in het huwelijk trad in Afghanistan. Tevens deed verzoeker op 8 augustus uitdrukkelijk afstand van zijn eerste asielaanvraag en stelde de Commissaris-generaal op 10 augustus 2016 de afstand van de asielaanvraag vast. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing. Tenslotte deed verzoeker op 18 augustus 2016 ook afstand van zijn tweede asielaanvraag waarbij hij verklaarde: *"Ik wil zo snel mogelijk terugkeren. Ik ben ziek."*

Ter terechtzitting wordt de raadsman van verzoeker met het geheel van deze elementen geconfronteerd en wordt hij erop gewezen dat deze elementen en de houding van verzoeker niet doen blijken van een reëel risico op (indirecte) refoulement, met name een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Afghanistan. De raadsman stelt ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Een schending, minstens een verdedigbare grief, van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

2.2.2.16. Verzoeker gaat kennelijk uit van een verkeerde lezing van de toepasselijke bepalingen uit de vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) waar hij stelt dat er in de bestreden beslissing een bepaling van het door hem geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet zou moeten worden vermeld. Artikel 72, §1, tweede lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt dat de vreemdeling die aan de grens een asielaanvraag indient, zoals verzoeker *"een beslissing tot teruggrijping overeenkomstig het model van bijlage 11ter"* ontvangt, *"(o)vereenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet"*. Verzoeker valt onder artikel 52/3, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet, vermits hij moet worden aanzien als een *"vreemdeling die het Rijk tracht binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden"* zoals bedoeld in artikel 50ter van de vreemdelingenwet. Bijgevolg beslist de gemachtigde van de staatssecretaris conform artikel 52/3, §2, tweede lid *"onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven"*. De op verzoeker toepasselijke wetsbepalingen bevatten geen verwijzing naar artikel 7 van de vreemdelingenwet, zoals verzoeker beweert, zodat zijn middel op dit punt juridische grondslag mist.

2.2.2.17. Volgens verzoeker zou de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ertoe leiden dat hij geen effectief beroep meer zou hebben in de zin van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest. De Raad wijst erop dat verzoeker niet aantoont dat onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen geen schorsend effect zou hebben ten aanzien van de tenuitvoerlegging en dat hij de in zijn verzoekschrift van 9 augustus 2016 aangevoerde middelen behandeld kan zien, zodat zijn betoog elke grondslag mist. Bijkomend merkt de Raad op dat de schending van artikel 13 van het EVRM niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeker lijkt in het middel samen met artikel 13 EVRM een schending in te roepen van artikel 3 van het EVRM. In de afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM, kan bijgevolg de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM niet nuttig worden ingeroepen noch worden weerhouden. (zie EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 288)

2.2.2.18. Er werd op eerste zicht geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 13 van het EVRM, noch van de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van de artikelen 3 en 7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt prima facie op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat verzoeker niet zou zijn gehoord. Er is op eerste zicht geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht of van de rechten van verdediging.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.2.2.19. Er is bijgevolg niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De andere cumulatieve voorwaarden dienen dan ook niet verder

te worden onderzocht. Een bespreking van de door verwerende partij opgeworpen excepties, zoals uiteengezet in de nota met opmerkingen, dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizendzestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

M. MAES